

Emanette emin olmak

Sedat Koçak: “Sıklıkla yaptığımız ‘Ya Rab, emanetini kabzetmek zamanına kadar bizi emanette emin kıl’ duâsından murad nedir? Emanette emin kılınmak nasıl bir taleptir?”

Öyle bir emanetler yumağına sarılmışız ki...

Bize ait hiçbir şey yok!

Ne’miz varsa miri malıdır; saltanat-ı ulûhiyete aittir.

Ne’miz varsa, bizde emanettir; mülkiyeti Allah’ındır.

Bediüzzaman’ın ifadesiyle, “Senin vücudun ve âzâ ve cihazatın, senin mülkün değildir. Sen onları yapmamışsın, başka tezgâhlardan satın almamışsın.

Demek başkasının mülküdür.”1

Canımız, bedenimiz, malımız, mülkümüz, hayatımız, gençliğimiz, nefsimiz, benliğimiz, ruhumuz...

Hayatımızı idame ettirdiğimiz rızıklarımız... Meselâ hava, su, güneş, ateş, toprak, rahmet cihetinden gönderilen ve toprak kapısından gelen her türlü rızıklar...

Sevinçlerimiz, saadetlerimiz, sevdiklerimiz, maddî-manevî zenginliklerimiz...

Bütün bunlar ve daha niceleri üzerimizdeki emanetlerdir.

Değerini bilmemiz gereken...

Şükrünü eda etmemiz gereken, ama çoğu zaman edemediğimiz emanetler!

Öncelikle, “bir kanun-u emrî”2 olan ruhumuz bizde Allah’ın bir emanetidir.

“Emânetin müteaddit vücûhundan bir ferdi, bir vechi olan ene”3 bizde Allah’ın bir emanetidir.

Esasen, ene’mizin ‘Benim!’ dediği her şey Allah’ın üzerimizdeki sayısız emanetlerindendir.

Öyle emanetler ki, “Gök, zemin, dağ, tahammülünden”4 çekinmiş ve korkmuştur.

Maharet, emaneti aldığımız gibi, aldığımız günün safiyetinde, arılığında, duruluğunda, sadeliğinde, günahsızlığında, masumluğunda teslim etmektir.

Ruhumuzu teslim ettiğimizde elimizde kırıp döktüğümüz, dağıtıp tarumar ettiğimiz, hukukuna riayet göstermediğimiz, temellük ettiğimiz emanet bulunmamaktır.

Ama heyhat ki heyhat!

İsyanımız, günahımız çoktur!

Vebalimiz, hainliğimiz fazlacadır!

Su-i istimalimiz, benciliklerimiz, temellüklerimiz...

Kulluğumuzu unutup, ulûhiyete soyunmak gibi bahtsızlıklarımız...

Emaneti unutarak, malikiyete oynamak gibi densizliklerimiz...

Acziyetimizi unutarak, zulme şiddete davranmak gibi haddi aşmalarımız...

Fakriyetimizi unutarak, mülkiyet davasına kalkmak gibi, Kur'ân'ın ifadesiyle, "mal toplayıp sayıp durmak"⁵ gibi hamakatimiz, elimizde emanet namına ne varsa şükürsüzlük derelerine fırlatıp atıyor!

Bizi küfran-ı nimet içinde kadir kıymet bilmez, emanete riayet etmez bir kimliğe sokuyor!

Bizi tanınmaz hale getiriyor!

Bu ameller emanete riayet değil; ihanet amelleridir!

Ne kadar da terbiye etseniz nefis ihanet istiyor, isyan istiyor, günah istiyor, uçurumun kenarlarında yuvarlanmak istiyor, ateşin çeperlerinde dolaşmak istiyor!

Bu yüzden Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki:

"Benimle sizin misâliniz, ateş yakıp da çekirge ve pervaneler ateşe düşmeye başlayınca; onları oradan uzaklaştırmaya çalışan adamın hâli gibidir. Ben sizi ateşe düşmekten korumak için, eteklerinizden tutuyorum. Siz elimden kurtulmaya çalışıyorsunuz."⁶

Nefis böyle iken; kalbin, emre karşı boynu kıldan ince!

Nefsin bu rezil istekleriyle teslim-i ruh ederse eğer, ruhun hali perişan!

Emaneti sahib-i hakikisine satmamış olduğundan, emanette emin olmadan teslim-i ruh etmiş olacak!

Emanete hıyanet cezası görecek!

Emaneti çarçur etmenin ve saçıp savurmanın vebalini çekecek!

Bu ise, ahirette hasarettir, hüsrandır!

Oysa emanete hıyanet etmeden, emanette emin olarak bir teslim-i ruh eylesek...

Artık başka imtihanımız olmayacaktır!

DUÂ

"Yâ Rab, kusurumuzu affet. Bizi Kendine kul kabul et. Emanetini kabzetmek zamanına kadar bizi emanette emin kıl. Âmin!"

Dipnotlar:

- 1- Lem'alar, s. 208,
- 2- Sözlür, s. 478,
- 3- Sözlür, s. 494,
- 4- Ahzâb Sûresi: 72; Sözlür, s. 494,
- 5- Hümeze Sûresi: 2,
- 6- Müslim; Kitabu'l-Fedâil, 2285 ve Atımed b. Hanbel, (Müsned); İmam Nevevî, Riyazü's-Sâlihîn, 1/325